

မြန်မာ့အသံစာပေ

မိုးတက်ပွင့်

လေလှိုင်းကြားကချင်သူ

အာချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုလက်

အခန်း (၁)

"ဆိုကြပျော်ရွှင် xxx တေးသံစဉ်

ဆိုကြပျော်ရွှင် xxx တေးသံစဉ်"

ထိုသီချင်းသံကို ကြားလိုက်သည် နှင့် စားလက်စ ထမင်းကို အမြန်
အဆုံးသတ်၍ ကပျာကသီ ပန်းကန်ကို ဆေးကာ ပန်းကန်စင်ပေါ်သို့ တင်
မိတင်ရာ လှမ်းတင်လိုက်၏။

"ခွလန်"

"နီနီတို့ ကတော့ လုပ်ပြီ"

ပန်းကန်က စင်ပေါ်သို့ ထိထိမိမိမရောက်ဘဲ ပြုတ်ကျသွားလေသဖြင့်
မေမေက လှမ်းပြော လိုက်ခြင်းပင်။ ဖေဖေကတော့ သူမကို မျက်လွှာ
တစ်ချက်သာ ပင့်ကြည့်ပြီး ဘာမှ မပြောဘဲ ထမင်းကို သာ ငုံ့စားနေသ
ည် ။

"မိုမိုရေ... လာပြီဟေ့"

အငယ်မပိုပိုက အသံမြကြီးနှင့် ကုန်းခေါ်လေသဖြင့် နီနီ ဝရန်းသုန်း
ပါးနှင့် ထမင်းစားခန်း ထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့သည် ။ မိုမိုရေ... လာပြီ
ဟေ့ဆိုတဲ့ အသံက လူတကာကိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရေဒီယိုမှ
ဆိုကြမယ် ပျော်ကြမယ် အစီအစဉ်လာကို ပြောတာပါ။

သူမတို့မှာ ညီအစ်မသုံးယောက်ရှိပါတယ်။ အကြီးဆုံးက မိမိလို ခေါ်တဲ့ မိရာ။ သူမက နီနီဆို တဲ့ နီရာပါပဲ။ အငယ်ဆုံးက ပိုပိုလို ခေါ်တဲ့ ပိုသာပါ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်က မမလို့ မခေါ်ကြဘဲ မိမိ၊ နီနီ၊ ပိုပိုလို့သာ ချစ်စနိုး ခေါ်ကြတာလေ။

အခုလောက်ဆို မိမိလည်း နီနီအရင် ရေဒီယိုဘေးနားကို ရောက်နေရောပေါ့။ နီနီသာ ထမင်း စား နောက်ကျတာ။

"နီနီ မလာသေးဘူး။ ခေါ်ဦး"

"လာပါပြီတော်...လာပါပြီ"

သူတို့ ညီအစ်မတွေရဲ့ ရောဂါက ဖြေဆေးမရှိဘူးထင်ပါရဲ့ ။ ဆိုကြမယ် ပျော်ကြမယ် အစီအစဉ် ကို ဘိန်းစွဲသလို စွဲနေကြတာလေ။

နားမထောင်ရလျှင် မနေနိုင်။ အဲဒီအချိန်မှာ အရေးကြီးသည့် ကိစ္စပေါ်လာရင်တောင် သေရေး ကလွဲရင် ထသွားမည့်သူတွေမဟုတ်။ ရေဒီယိုကို စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားပြီး သုံးယောက်သား စားပွဲ ပေါ်သို့ လက်ထောက်မေးတင်လျက် နားထောင်နေကြသည် ။

အရေးထဲ ပွင့်သစ်စ၊ တက်နေဝင်းမျက်မှန်နှင့် ချင်းချောင်းရွှေဆိုင်ကြော်ငြာက ဝင်လိုက်သေး သည် ကိုပင် စိတ်မရှည်ချင်။ ကြော်ငြာတွေ ဝင်ပြီးသွားမှ ပဲ နေပြည်တော် မြန်မာ့အသံမှ ပရိသတ်၏ အသည်းစွဲဖြစ်သော ကိုစောမင်းနောင်၏ ကြည်လင်ပြတ်သားသော အသံက ပထမခြေလှမ်းကို စတင်၍ နားထဲသို့ စီးဝင် လာလေပြီ။

"ပထမဦးဆုံး စတင်ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ညီလေး"

ကိုစောမင်းနောင်၏ အောင်မြင်သောအသံကို စတင်ကြားလိုက်ရသည် နှင့် ပြီးသွားသော မိုးမို့ မျက်နှာကို ပိုပိုနဲ့ နီနီကကြည့်ပြီး "ရောဂါ"ဟု

မျက်ဝန်းနှင့်ဆို၍ ပခုံးတွန့်ပြလေသည်။ ။

မိမိက ကိုစောမင်းနောင်ရဲ့ အမာခံပရိသတ်လေ။ အောင်မြင်ပြီး ကြည်လင်ပြတ်သားကာ နားထောင်လို့ ကောင်းလှတဲ့ အသံတဲ့ ။

သီချင်းသံတွေ ထွက်ပေါ်လာပြီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သီဆိုသွားကြလိုက်တာ။ နားထောင်လို့ ကောင်းပါသည် ။ စိတ်တိုင်းကျပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ တော့ အရမ်းကြိုက်တာမျိုးတော့ မဖြစ်မိသေးပါ။

သုံးယောက်သား သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုပြီးလို့ နောက်တစ်ယောက်ကို အလှည့်ကျ နေရပ် လိပ်စာ၊ အမည်၊ တေးရေး၊ တေးဆို မေးမြန်းနေတုန်းမှာ ပြီးသွားတဲ့ လူကို တစ်ချက်ပဲ ဝေဖန်ဖြစ် သည် ။ ခြောက်ယောက်မြောက်အဆိုရှင် အလှည့်ကတော့...

"ညီလေး နာမည်လေး ပရိသတ်သိသွားအောင် မိတ်ဆက်ပေးပါဦး"

"မင်းထက်ရှိုင်းပါ"

"ဟယ်"

"ဟယ်"ခနဲ ဖြစ်သွားရသူက နီနီပါ။ ပိုပိုက သူမကို လှည့်ကြည့်လျက်

...

"ဘာဖြစ်တာလဲ နီနီ"

"နာမည်လေးက ချစ်စရာကောင်းလို့ ငါမှတ်မိနေတဲ့ လူလေ"

"နားထောင်"

မိမိက စကားများ နေတဲ့ နှစ်ယောက်ကို စိတ်မရှည်သလို ဟောက်လေတော့ ပါးစပ်တွေပိတ် ထားလိုက်ကြ၏။ ထိုအချိန်မှာ ပဲ နေရပ်ဒေသကို ဆက်မေးသံကြားလိုက်ရသည် ။ ပြီးတော့...

"ညီလေး ဘေ့ဇစ်လဲ့ဗွဲလ်တုန်းက ဘာသီချင်းနဲ့ ဆုရခဲ့တာလဲ"

"ကိုကိုမောင်ဆိုထားတဲ့ မချစ်နဲ့ တော့ သီချင်းနဲ့ ပါ"

ဒီနေ့ သောကြာနေ့ဆိုတော့ ဟုတ်တာပေါ့နော်။

ဘေ့ဇစ်လဲ့ဗွဲလ်မှာ ဆုရထားပြီးသားလူတွေ ပြန်ပြိုင်ကြမှာ ပေါ့။

"ခုရော...ညီလေး...ဘာသီချင်းကို သီဆိုမှာ လဲ"

"နီရာပါ အစ်ကို"

"အယ်တော့"

နီရာဆိုတော့ နီနီမျက်နှာလေးမှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ပြုံးစိစိလေး ဖြစ်သွားရသည် ။

"ညီလေးက ကိုကိုမောင် ခရေစီသမား ထင်တယ်။ ဒါနဲ့ တေးရေးက တီးလေးနော်"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒီသီချင်းကို ညီလေး ဘာကြောင့် ရွေးချယ်ပြီး ဆိုတာလဲ"

"ကြိုက်လို့ ပါ"

"ကောင်မလေးကို ရည်ရွယ်ပြီး ဆိုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်"

"မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာကောင်မလေးမှ မရှိပါဘူး"

"ဪ... ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါဆို အစ်ကိုတို့ နားထောင်ကြည့်မယ်နော်။ နောက်ဆုံးမှာ အကောင်းဆုံးလေး ဆိုနော် ညီလေး"

တီးလုံးလေးအစမှာ မိုမိုက နီနီကိုကြည့်၍ မေးဆတ်လေ၏။
ဘာကြောင့်လဲဆို ဒီနာမည်လေး ကို နီနီက စွဲလမ်းနေခဲ့တာကိုး။ ဆုရ

တာ မရတာ မသိရခင်ကတည်းက ဒီနာမည်လေးကို သူမ နှစ်သက်ခဲ့တာပါ။ ဘွဲ့ဇစ်လွဲလွဲတုန်းကပေါ့။ သူ့ကို အကောင်းဆုံးဆုရပါစေလို့ နို့နို့ တတွတ်တွတ် ဆုတောင်းခဲ့တာကို မိမိနှင့်ပိုပိုလည်း ကြားခဲ့သည် ပဲလေ။

"နို့နို့"

"ဟင်"

"ဟိုကတော့ ဘာကောင်မလေးမှ မရှိဘူးတဲ့ ။ နင့်မှာ သာ...ဟဲ . . .ဟဲ"

"မိမိကလည်း ကိုယ်က ပရိသတ်အနေနဲ့ အားပေးတာကို နို့နို့က ကလေးမှ မဟုတ်တာ။ ထမင်းဆီဆမ်း ရွှေလင်ပန်းနဲ့ ပေးပါလို့ စိတ်ကူးယဉ်တာမျိုးမှ မဟုတ်တာ"

"ထားပါတော့"

"မထားလို့ ရမလား။ လေလှိုင်းကြားက အသံကိုမှန်းပြီး ရူးရလောက်အောင် နို့နို့ မအပါဘူး"

"အံ့မယ်"

မြားဦးက သူမဘက်သို့ လှည့် လာပြီမို့ မိမိ ချေပဂိုးသွင်းဖို့ ပါးစပ်ပြင်လိုက်စဉ်ပဲ...

"အလွမ်းများ နဲ့ xxx ဒီအချိန်မင်းကိုငါ ကြယ်စင်များ ထဲ လိုက်လို့ ရှာ xxx အဖော်ရယ်မပါ . . . ဂီတာလေးအနားမှာ . . .သံစဉ်ငိုသံတွေကြားရ..."

သီချင်းသံလေးကြောင့် ပြင်လိုက်သော ပါးစပ်လည်း ပိတ် ရယ်နေ

သောအသံတွေလည်း တိတ်ကျသွားလေတော့သည်။ ။

"မိုးသားထက် တိမ်တွေများ နားခိုရာ. . . ငါ့ပျံသန်းရင်းလိုက်လို့ ရှာရှောင်ဖယ်ကာ နာကျင်စေ ပြီလား. . . စာနာခြင်းများ နဲ့ နင်ပြန်လာပါ နို့ရာ . . .

ငြိမ်းချမ်းမယ့်ရင်ခွင် တခြားဆီမှာ . . . နင်ပျံသန်းလို့ သွားတဲ့ အခါ. . . အနိုင်မယူသူ ဒီဝဋ်ကြွေး များ စွာ. . . အကြိမ်ကြိမ် ငါပြန်လည်ပေးဆပ်. . . မုန်းတိုင်းများ နဲ့ ကံကြမ္မာလှိုင်းဒဏ်ရာ. . . တစ်ချိန်မှာ မင်းတွေ့တဲ့ အခါ . . . လည်ပြန်ကာ ကြင်နာနိုင်မှာ လား. . . အဖြူရောင်လမ်းလေးထဲ နင်လေပြန်လာပါ နို့ရာ. . .

လေဆန်လမ်းတွေမှာ အတောင်ညောင်းသွားတဲ့ အခါ စောင်နေခဲ့သူ ငါ့အနားမှာ မင်းပြန်ခဲ့ပါ . . . အရာရာ ကမ်းလှမ်းလင့်သူပါ. . . အဖော်မဲ့သောရင်မှာ အလိုအပ်ဆုံးမင်းပါ. . . သတိရသေးရင် ပြန်ခဲ့ပါ အချစ်တို့ ဆီသာ နင်လေပြန်လာပါ နို့ရာ. . . "

အသံက အင်မတန်မှ နားထောင်လို့ ကောင်းပြီး ချွတ်ယွင်းချက်မရှိ ပရိသတ်ကို စွဲဆောင်နိုင် သည် ။ ဒီတစ်ခါလည်း သူ ဆုရဦးမယ်လို့ နိန့်ယုံကြည်နေမိ၏။ ဘာကြောင့် ယုံကြည်နေရသလဲဆိုရင် နိန့်လည်း အနုပညာသမားတစ်ယောက်မို့ သူ့ရဲ့ လေယူလေသိမ်းနဲ့ သီချင်းလေးကို ခံစားလို့ ရပါ သည် ။

အနုပညာလောကထဲမှာ သူနဲ့ နိန့် လျှောက်နေသောလမ်းက မတူညီကြပေမဲ့ အနုပညာကို ချစ်မြတ်နိုးသူတိုင်း အနုပညာကို အနုပညာမျက်စိ၊ အနုပညာနား၊ အနုပညာနှလုံးသားတို့ နှင့် နားလည်ခံစားတတ်ကြပါသည် လေ။

ကြိုးစားထား မင်းထက်ရှိုင်းရယ်။ မင်းထက်ရှိုင်းနဲ့ နိန့်က တစ်လှေ

တည်း မစီးရပေမဲ့ ခရီး ကတော့ အတူတူပါပဲ။

"ငြိမ်းချမ်းမယ့် ရင်ခွင်တခြားဆီမှာ . . .နင်ပျံသန်းလို့ သွားတဲ့ အခါ. . .အနိုင်မယူသူ ဒီဝဋ် ကြွေးများ စွာ. . .အကြိမ်ကြိမ် ငါပြန်လည်ပေးဆပ်. . . မုန်တိုင်းများ နဲ့ ကံကြမ္မာလှိုင်းဒဏ်ရာ. . .တစ်ချိန်မှာ မင်းတွေ့ရတဲ့ အခါ. . .လည်ပြန်ကာ ကြင်နာနိုင်မှာ လား. . .အဖြူရောင် လမ်းလေးထဲ. . . နင်လေပြန်လာပါ နီရာ. . .

လေဆန်လမ်းတွေမှာ အတောင်ညောင်းသွားတဲ့ အခါ. . .စောင့်နေခဲ့သူ ငါ့အနားမှာ မင်းပြန် ခဲ့ပါ. . .အရာရာကမ်းလင့်ခဲ့သူပါ. . .အဖော်မဲ့သောရင်မှာ အလိုအပ်ဆုံး မင်းပါ. . .သတိရသေးရင် ပြန်ခဲ့ပါ အချစ်တို့ဆီသာ. . .နင်လေပြန်လာပါ နီရာ. . .

အချစ်တို့ ဆီသာ နင်လေပြန်လာပါ နီ. . .ရာ"

သီချင်းလေးဆုံးသွားတော့ နီနီရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်သွားသလိုပါပဲ။ အားလုံး ခြောက်ယောက်သီဆိုသွားတဲ့ အနက်မှာ ဆုပေးမှာက သုံးယောက်ဆိုတော့ သူဆုရဖို့ ကျိန်းသေနေ ပါပြီ။

"ညီလေး . . .မင်းထက်ရှိုင်း သီဆိုသွားတာ အရမ်းကောင်းပါတယ်။ ကိုကိုမောင့် အသံ အတိုင်းပဲနော်"

"ကဲ. . .ညီလေး ဒီတစ်ခါလည်း ဆုရရှိပြီး အဘတ်စ်လဲ့ဗွဲလ်ကို တက်လှမ်းနိုင်ပါစေလို့ အစ်ကို တို့ က ဆုတောင်းပေးတယ်နော်"

"ပေးတဲ့ ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ"

ဆုရရှိသူများကို မကြေညာသေးခင် နီနီတို့ ညီအစ်မတွေ စကားပြောဖို့ အချိန်ရသွားလေ သည် ။ မင်းထက်ရှိုင်းဆိုတာ ဖြူသလား၊ မည်းသလား သဲသဲကွဲကွဲ မသိရပေမဲ့ နာမည်လေးနဲ့ အသံ ကတော့ နီနီရဲ့ ရင်

ဘတ် ဘယ်နေရာမှာ ခိုဝင်ကိန်းအောင်းသွားမှန်းတော့ မသိပေ။

လေလှိုင်းကြားကနေ နားနှစ်ဖက်နှင့်သာ ဆုံစည်းစွဲလမ်းခွင့်သည် ဘယ်လောက် ကြာရှည်ခံ မှာ လဲ။ ပြီးတော့ ဒီစွဲလမ်းမှုက ပရိသတ်တစ်ဦးအနေနှင့် ဖြူစင်စွာ အားပေးလိုက်ခြင်းသာ။ အနုပညာ ကို လေးစားကိုးစားမိခြင်းလို့ ဆိုမလား။

"နီနီ"

"ဟင်"

"ရင်တွေ ခုန်နေသလား"

"အင်း"

"စောစောကစကား ပြန်ဆက်ရဦးမယ်"

"ထမင်းဆီဆမ်း ရွှေလင်ပန်းနဲ့ ပေးပါလို့ စိတ်ကူးယဉ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလေ"

"အင်းလေ"

"အပြင်မှာ မင်းထက်ရှိုင်းနဲ့ တွေ့ရင်ရော"

"မဖြစ်နိုင်တာ"

ပိုပိုက ဘာသဘောနဲ့ မေးလဲဆိုတာတော့ မသိပေ။ နီနီကတော့ မဖြစ်နိုင်တာလို့ ပဲ ယူဆထား သည် ။ မတူညီတဲ့ ကြိုးနှစ်ချောင်းကို ပူးလိုက်ရင် ရှေ့ခံဖြစ်သွားမှာ ပေါ့နော်။

"ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်တာလဲ"

ဘာလို့ မေးနေတာလဲ။ ဟူသော အကြည့်ကရောက်လျက်...

"မဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာ"

"ဖြစ်နိုင်တယ်"

"ဟင်"

"နင် စဉ်းစားကြည့်လေ။ ကမ္ဘာကြီးကိုတောင် ကျဉ်းကျဉ်းလေးလို့ ဆိုထားမှ တော့ ဒီရန်ကုန် မြို့က ဘယ်လောက်ကျယ်မှာ လဲ"

"နင့်စကားက ကုန်ကြမ်းပါလား"

"နင့် ညီမပဲလေ။ ဒီလောက်တော့ တတ်ရမှာ ပေါ့"

နိနိက ပိုပို့စကားကို သဘောကျသလိုရှိကာ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည် ။ မိုမိုကတော့ ငြိမ်သက် နေဆဲ။

"နင် ငါ့ရင်ထဲကို ကာလာထည့်ကြည့်တာလား"

"အင်း"

"လမ်းချင်းမတူဘူးလေ"

"လမ်းချင်းမတူလည်း တစ်နေရာမှာ တော့ ဆုံဖြစ်တတ်ကြတယ်"

ဒါလည်း ဟုတ်နေပြန်သည် ။ လမ်းတွေက ဝေးကွာပေမဲ့ တစ်နေရာ ရာမှာ တော့ ဆုံသွားကြ သည် မဟုတ်လား။ ဆုံတော့ရော သိကြရုံအပြင် ဘာထူးမှာ လဲ။ ပိုပိုက တမင် စိတ်ယူးယဉ်ကြည့်နေ သလားမှ မသိတာ။

နိနိ နှလုံးသားထဲမှာ က ပိုင်ဆိုင်ဖို့ လိုင်စင်ယူထားသည့် အချစ်ဆိုတာ ရှိနှင့်ပြီးသားလေ။ သူက နိနိကို ချစ်သလို နိနိကလည်း သူ့ကို ချစ်သည် ။ အဲဒီ ချစ်သူဆိုတဲ့ ဝေါဟာရလေးကြားမှာ နိနိက မင်းထက်ရှိုင်းရဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦးအဖြစ်သာ နိနိ နားလည်ထားပါသည် ။

"နင်တို့ ကိစ္စတွေကို ပြီးမှ ဆက်ဆွေးနွေးကြ"

ဆုရမယ့်သူကို ကြေညာတော့မှာ မို့ မိုမိုအသံလေးက မာဆတ်ဆတ် နှင့် ထွက်လာသည်။ ။

"ပရိသတ်ကြီး ရင်ခုန်နေပြီလား။ ကျွန်တော်တို့ အကောင်းဆုံး သီဆို င်နိုင်သူဆုကို ကြေညာ လိုက်တော့မယ်နော်"

ကိုစောမင်းနောင်ကြီး ပြောသလိုပါပဲ။ သူတို့ ညီအစ်မတွေ မျက်လုံး လေးတွေဝိုင်းလျက် တီးလုံးသံနှင့်အတူ ရင်တွေခုန်နေသည်။ ဒီအရသာ လေးကိုပဲ မိုမိုတို့ နှစ်သက်ခဲ့ကြတာလေ။ တစ်ခါ တလေ ကိုယ်ထင်တဲ့ သူနဲ့ ဆုနဲ့ လွဲသွားရင် ဟင်ခနဲ ဟာခနဲဖြစ်ပြီး ရင်ထဲမှာ ထိရှကျန်ခဲ့ရတာ လည်း Feel တစ်မျိုးပါပဲ။

"ထင်တဲ့ သူက မရဘူးဟယ်"

လို့ ညည်းညည်းညူညူလေးဆိုရင် ဖေဖေက "လိုအပ်ချက်ရှိလို့ မရ တာပေါ့။ ညည်းတို့ ကိုက ရုပ်မမြင်ရဘဲ အသံကြားရရုံနဲ့ ရူးတာလို့ " ပျစ် ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီး ကဲ့ရဲ့ သလို ဆိုလိုက်သေးသည်။ ။

"အကောင်းဆုံး သီဆိုနိုင်သူဆုကို ဘယ်သူ ရရှိသလဲဆိုတော့"

မကြေညာသေးဘဲ စကားဖြတ်ထားသော ကိုစောမင်းနောင်ကို အသ ညည်းယား သွားကြလေ ၏။

"နီရာသီချင်းကို သီဆိုသွားတဲ့ ညီလေး မင်းထက်ရှိုင်းပဲဖြစ်ပါတယ်ခ င်ဗျား"

"ဟေး...မင်းထက်ရှိုင်းကွ"

"တော်ပါသေးရဲ့ "

"ဝမ်းသာလိုက်တာ"

ပိုပိုက လက်ဝါးကို သူမလက်သီးဆုပ်ကလေးနှင့် ပြန်ထု၍ ထအော်သလို မိုမိုနဲ့ နီနီမှာ လည်း ဝမ်းသာအားရ မျက်နှာလေးတွေနှင့်ပါ။ နောက်ထပ် ဆုရရှိသူနှစ်ယောက်ကို ထပ်မံကြေညာပြီးသည် နှင့် မိုမိုက ရေဒီယိုကို ပိတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ။

"ကဲ...အမိတို့ ရေ ညနေရောက်ရင် တေးချစ်သူ ရွေးသီ တေးပန်းချီ အစီအစဉ် နားထောင်ဖို့ အားမွေးလိုက်ကြဦး"

ပြောပြီး မိုမိုက ထထွက်သွားလေသဖြင့် နီနီရော ပိုပိုပါ radio လေးကို ကျောခိုင်းကာ အသီးသီး ထလာခဲ့ကြတော့သည်။ ။

***

အခန်း (၂)

"မင်း ကြိုက်တဲ့ လမ်းကိုရွေးတော့ နိနီ"

နိနီ မျက်ဝန်းတွေက ကန်ရေပြင်မှာ စူးစိုက်လျက် ဘာပဲလုပ်လုပ် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုခုချဖို့ ကို အချိန်ယူ စဉ်းစားတတ်သော နိနီ။ ဒီတစ်ခါကိစ္စအတွက်တော့ သူမ တွေဝေမနေပါ။ ဆုံးဖြတ်ချက် က ရင်ထဲမှာ ရှိပြီးသားလေ။

သူမဘဝမှာ နံပါတ်တစ် အလေးထားရဆုံးနဲ့ တန်ဖိုးထားခဲ့သည် က မိဘနှစ်ပါးပါ။ ဒုတိယ အမြတ်နိုးဆုံးက သူမ ဝါသနာပါသည့် အနုပညာ ။ ကိုမင်းအောင်ဆိုတဲ့ သီချင်းထဲကလိုပေါ့။ အနုပညာသည် ငါ့ရဲ့ ဘဝပါ အနုပညာသည် ငါ့ရဲ့ အသက်ပါ အနုပညာသည် ငါ့ရဲ့ ကိုးကွယ်ရာ ဆိုတာ လေ။

နိနီလည်း ဒီလိုပါပဲ။ သူမ စာရေးဆရာမ တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ အိပ်မက်တွေ မျှော်လင့်ချက်တွေ နှင့် ကြိုးစားလာခဲ့တာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ စာရေးခြင်းအလုပ်ကို နှစ်သက်၍ အမြဲတမ်း လေတိုးသံ၊ သစ်ရွက်ကြွေသံကအစ နားစွင့်၍ ကဗျာဖွဲ့တတ်သည် ။ သူများ တွေက ပြောကြတယ်။ နိနီကို ကဗျာရူး စာရူးတဲ့ ။

ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လောက်ပဲ လက်ညှိုးထိုး မေးငေါ့ ကဲ့ရဲ့ ကြပါစေ နိနီ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ခုတော့ သူမကို သိပ်ချစ်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ ချစ်သူ

ကအစ သူမကို ထိုစကားမျိုး ပြောလာခဲ့ပြီ။ စာရေးတဲ့ အလုပ်နဲ့ သူ့ကို ဘယ်အရာပိုချစ်သလဲတဲ့ ။ ကြိုက်ရာတစ်ခုကို ရွေးပါတဲ့ လေ။ နီနီ နှုတ်ခမ်းမဲ့ပစ်လိုက် ချင်ပေမဲ့ ရင်ထဲက နင့်သီးမှုကြောင့် မမဲ့ဖြစ်ပါဘူး။

နီနီက သေရင်တောင် ကလောင်တံကိုကိုင်ပြီး သေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားတဲ့ သူလေ။ အခုဆိုရင် စာပေလောကထဲမှာ နီနီ စတင်ခြေလှမ်းခွင့်ရခဲ့ပါပြီ။ နီနီရေးတဲ့ လုံးချင်းဝတ္ထုကို အခုဆို ရင် ငါးအုပ်မြောက် ထုတ်ပြီးသွားပြီ။ လမင်းခေတ်ဆိုတဲ့ ကလောင်ရှင်ဟာ နီနီဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိ ကြသေးပေ။ နီနီက ငါဟာစာရေးဆရာမပါလို့ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားချင်စိတ် မရှိသေးတာမို့ သူမ မိသားစု မှ အပ မည်သူ့ကိုမှ အသိမပေးချေ။

"နေပါစေ. . .တစ်နေ့ အလိုလို သိလာကြလိမ့်မယ်။ ကိုယ်က လိုက်ကြွားနေစရာမလိုဘူး"

ဟု သာ နီနီက ပြောထားသည် ။ အချို့လူတွေဆိုလျှင် သားသမီးတွေကိုပင် ဝတ္ထုမဖတ်ရလို့ တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားတာတွေ နီနီ တွေ့ဖူးလေ၏ ။ ဝတ္ထုဖတ်ရင် အတုမြင် အတတ်သင်တဲ့ ။ အချစ် အကြောင်းတွေ စိတ်ဝင်စားမှာ စိုးလို့ ဆိုတာကတစ်မျိုး။ ဝတ္ထုမဖတ်ဘဲနဲ့ ပျက်စီးသွားကြတဲ့ လူတွေကို ရော ဘယ်လို ခေါင်းစဉ်တပ်ကြမလဲ။

မကြည့်တတ်ရင် တဏှာ၊ ကြည့်တတ်ရင် ဘာဝနာဆိုတဲ့ စကားကို လူတွေ မေ့ထားကြသည် ထင်ပါရဲ့ ။ တကယ်တော့ ဝတ္ထုဆိုတာ စာရေးဆရာတွေက လက်တွေ့နဲ့ စိတ်ကူးကို ပေါင်းစပ်ဖန်တီး ထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးတွေပါ။ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်လိုက်မိတာနဲ့ ပရိသတ်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို စွဲငြိကျန်ခဲ့စေချင်တာ။ ရှောင်သင့်တာ၊ ဆောင်သင့်တာ၊ မှတ်သားစရာ တစ်ခုခုနဲ့ တော့ ပရိသတ်မသိတာရှိရင် သိသလော

က် မမြင်တာကို မြင်တတ်လာအောင် မီးမောင်းထိုးပြပေးတာ စာရေးဆရာတွေဆိုတာ သတိမထားမိကြတာလား။

စာရေးတာကိုပဲ အပြစ်ကြီးတစ်ခုလို မြင်နေတဲ့ ချစ်သူရဲ့ မကြွယ်ဝသေးတဲ့ အတွေးအခေါ် တွေကို နီနီ စိတ်ပျက်မိပါသည် ။

"ကိုစွမ်း"

"စဉ်းစားပြီးပြီလား"

"နီနီမှာ အစကတည်းက အဖြေရှိပြီးသားပါ"

"နီနီ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လား"

"ချစ်ပါတယ်"

"ဒါဆို နီနီ စာရေးတဲ့ အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်တော့ကွာ။ ဘာမှ ဖြစ်လာတာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ "

စွမ်းသတ္တိ နီနီလက်ကလေးကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ နီနီက သာသလေးရုန်း၍ စွမ်းသတ္တိ၏ လက်ကို ဖယ်ချပစ်လိုက်သည် ။

"ကိုစွမ်း"

"ဟင်"

"အနုပညာဆိုတာကို ကိုစွမ်း ဘယ်လိုနားလည်ထားလဲ"

"မသိဘူး"

"အဲဒါပဲ ကိုစွမ်း"

"ဘာကိုလဲ"

ဒီတစ်ခါတော့ မဲပြီးတစ်ချက်ကို နီနီက လှလှပပပဲ ပြုံးပစ်လိုက်သ

ည် ။ စွမ်းသတ္တိက နားမလည်သလို နိဗ္ဗိကို ကြည့်နေ၏။

"စာမတတ် လာဘ်မသိဆိုတဲ့ စကားကို ကိုစွမ်း မကြားဖူးလား"

"မင်း ဘာပြောချင်တာလဲ"

"ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ဖန်တီးပြီဆိုတာနဲ့ စာရေးဆရာတွေက အချစ်အကြောင်းတွေကိုပဲ ဖွဲ့နွဲ့ပြီး ရေးထားတာ မဟုတ်ဘူး ကိုစွမ်း။ အသိပညာတစ်ခုခုတော့ ပရိသတ် ရင်ထဲကို ထည့်ပေးတာ ပဲ"

"ကိုယ်စာဖတ်တာ ဝါသနာမပါပေမဲ့ ဒီလောက်တော့ ကိုယ်သိပါတယ်။ အခု နိဗ္ဗိက အောင်မြင်နေတဲ့ သူမှ မဟုတ်တာ။ မရေရာတာကို ကိုယ်က မလုပ်စေချင်တာ"

"နိဗ္ဗိ ဘယ်တော့မှ စာရေးဆရာမဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလို့ ကိုစွမ်းက ဆိုလိုတာလား"

စွမ်းသတ္တိ အဖြေမပေးမိပါ။ လှံထမ်းလာတာကို မြင်နိုင်ပေမဲ့ ကံထမ်းလာတာကို မမြင်နိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကားရှိတယ် မဟုတ်လား ။ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ တပ်အပ်မပြောနိုင်ပေမဲ့ ဖြစ်ဖို့ ဆိုတာက လည်း ခဲယဉ်းလှသည် ။ အနုပညာဆိုတာ တိမ်မယောင်နဲ့ နက် လွယ်မယောင်နဲ့ ခက်တဲ့ အလုပ်ပဲလေ။

"ကိုယ် မဝေခွဲတတ်ဘူး နိဗ္ဗိ"

"ဒါဆို အဲဒီပညာရပ်ကို ကိုစွမ်း ဘာလို့ ခါးသက်နေတာလဲ"

"မနှစ်သက်လို့ ပေါ့"

"ကိုစွမ်း နိဗ္ဗိကို ချစ်တယ်ဆို"

"ချစ်တယ်လေ"

"ကိုစွမ်း နိဗ္ဗိကို ချစ်တယ်ဆိုရင် နိဗ္ဗိအပေါ် နားလည်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာ ပေါ့"

"အဲဒါ မင်းအတ္တကြီးဟာ"

"ဘယ်လို"

အကြည့်ချင်းဆုံကြခိုက် မျက်နှာပေါ်မှ ဖြတ်ပြေးသွားသော အရိပ်တို့က ဘာသာတစ်မျိုးစီ။ နိဗ္ဗိ ကိုစွမ်းဖြစ်ချင်တာမှန်သမျှ အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လျောပေးခဲ့တာချည်းပါပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ နိဗ္ဗိ ဘက်က အလျှော့ပေးဖို့ လုံးဝ စိတ်ကူးမရှိပေ။ အပြစ်မဲ့တဲ့ ဝါသနာကိုပဲ မဲ့ရွံ့ပြီး လက်ညှိုးထိုးချင်နေ တာ ဘာသဘောလဲ။

"ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းက စီးပွားရေးသမားတွေဆိုတာ နိဗ္ဗိ သိပါတယ်"

"

ပါးပြင်ပေါ်သို့ ပြိုဆင်းလာသော ဆံနွယ်စတွေကို ခါထုတ်လိုက်ရင်း နိဗ္ဗိ ပြုံးလိုက်မိ၏။

"ကိုစွမ်းရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ နိဗ္ဗိ ပေါင်းမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ ကိုစွမ်းရဲ့ "

"သစ်ပင်တောင်မှ အကိုင်းကိုလိုချင်ရင် အခက်အလက်တွေပါ သင့်တင့်အောင် ခုတ်ယူရ သေးတာပဲ နိဗ္ဗိ"

"စာရေးဆရာတွေ အောင်မြင်တယ်ဆိုတာ စီးပွားရေးသမားတွေရဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ တော့ သူ့ရဲ့ တစ်လဝင်ငွေဟာ ငါတစ်ရက်ရှာတာလောက်မရှိဘူးလို့ တွေးနေတာဖြစ်နိုင်ပါတယ်"

"ဒါ အမှန်ပဲလေ"

ကန်ရေပြင်ဟာ ငြိမ်သက်နေပေမဲ့ နိဗ္ဗိစိတ်တွေကတော့ အနုတ်လ

ကွဏ္ဍာပြနေသူကို အပေါင်း လကွဏ္ဍာဖြစ်ဖို့ အတွက် ဝါသနာကို စွန့်လွှတ်ပြီး နောက်ထပ်ကြက်ခြေခတ်ချပေးဖို့ လုံးဝစိတ်မကူး ပေ။ လူ့ဘဝဆိုတာ ဆန္ဒနဲ့ ဘဝ တစ်ထပ်တည်းကျမှ သာလျှင် လူ့လောကမှာ လူဖြစ်ခွင့် ရတာ လူဖြစ်ရ ကျိုးနပ်တာလို့ ဆိုလိုနိုင်ခွင့်ရှိသည် လေ။

"နီနီ စာရေးတဲ့ အလုပ်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး"

"ဘာ"

"ကိုစွမ်းရဲ့ အမိန့်ကို မနာခံနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ"

အမြဲတမ်း နီနီကိုသာ အမိန့်တွေပေးပြီး နီနီဆန္ဒမှန်သမျှကို သူက ပယ်ချပစ်တတ်သော ကိုစွမ်း။ ချစ်တဲ့ စိတ်တစ်ခုနဲ့ အမြဲတမ်း နာခံတတ်သည့် နီနီ။ ဒီတစ်ခါတော့ နှလုံးသားတွေ ရေမျော ကမ်းတင် ဖြစ်ပါစေတော့။

"နီနီ"

"ကိုစွမ်း ဖြစ်ချင်တာမှန်သမျှကို နီနီက အမြဲတမ်း ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တဲ့ သူပါ။ ဒီတစ်ခါတော့"

နီနီ မျက်နှာကို လွှဲပစ်လိုက်၏။

"မင်း ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူးလား"

"စာရေးတာကို နီနီ ပိုချစ်တယ်"

"တောက်"

အမြဲတမ်း အနိုင်ရနေခဲ့သူက ရှုံးပြီဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ ဒေါသကျွမ်းပစ်၍ မွေနှောက်သွားလေ ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကလည်း ချစ်နေမိခဲ့သူဆိုတော့ ဒေါသကိုထိန်းချုပ်၍ ကြိုးစာကို ယိမ်းနွဲ့ဆုပ်ကိုင် ကြည့်ချင်သေးသ

ည် ။

"နီနီ"

"ပြောပါ"

"ကိုယ် နီနီကို သိပ်ချစ်တယ်"

"ယုံပါတယ်"

"ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးပါ"

"နှစ်နှစ်လုံးလုံး နီနီ နားလည်ပေးခဲ့ပြီးပါပြီ"

"ဒီတစ်ခါလည်း . . ."

"ကိုစွမ်းဘက်က နားလည်ပေးဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပါလား"

"မဖြစ်နိုင်ဘူး"

အဖြေက ဒါပဲလေ။ ကိုယ့်ကိုကျတော့ နားလည်ပေးပါတဲ့ ။ သူက တော့ နားလည်မှုကို ခါချပစ် တာ။ ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုလက်တွဲကြမလဲ။

စွမ်းရဲ့ မိဘတွေက နီနီနဲ့ စွမ်းကို လုံးဝသဘောမတူပေ။ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာထက် ကဗျာ ရူးစာရူးဖြစ်နေတာကို သဘောမကျတာ။ နီနီ က အတွေးအခေါ်ကောင်းတယ်လေ။ သူမရဲ့ idea လေး တွေကို ဒယ်ဒီ က သဘောကျသည် ။ ဒယ်ဒီဖြစ်စေချင်တာက နီနီကို သူရဲ့ ကုမ္ပဏီတွေ မှာ အလုပ်ဝင် လုပ်စေချင်တာ။ နီနီ စာရေးနေရင် မလုပ်ဘူးဆိုတာသိ လို့ သဘောမတူဘူးလို့ ပြောတာပါ။

"ကိုစွမ်းနဲ့ နီနီ Hypothesis ချင်းက အရမ်းကွဲလွဲနေပြီ"

"အဲဒီတော့"

"ကိုစွမ်း ဒီနေရာလေးမှာ ပဲ နို့နို့ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာလေ"

"နို့နို့"

"အဲဒီတော့ ဒီနေရာလေးမှာ ပဲ..."

စကားက ရှေ့သို့ မဆက်ပေမဲ့ စွမ်း နားလည်ပါသည်။ ။ တိမ်ဝင်သွား
တဲ့ နို့နို့ရဲ့ အသံဖျားမှာ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေက နှလုံးသားကို
ခေါင်းခေါက်ဖြတ်သွားပြီဆိုတာ။

"ဒါ ဆုံးဖြတ်ချက်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"မပြင်တော့ဘူးပေါ့"

နို့နို့ ခေါင်းကို လေးတွဲစွာညိတ်လိုက်စဉ် စွမ်းရင်ထဲမှာ ဗုံးတစ်လုံး
ပေါက်ကွဲသွားလိုပါပဲ။

"မင်းကွာ"

အံ့ကို ခပ်တင်းတင်းဖိကြိတ်တာ မြင်လိုက်ပေမဲ့ နို့နို့ကတော့ ကျော
ကံရုပ်ကလေးလိုပါ။ ကိုယ် မမှားတဲ့ ကိစ္စအတွက် ပုတ်သင်ညှိမလုပ်နိုင်
တာကို ခွင့်မလွှတ်လို့ မုန်းမယ်ဆိုရင် ကိုစွမ်းရဲ့ အမုန်းတွေ ကို နို့နို့ ထာ
ဝရလက်ခံသွားမှာ ပါ။

"မင်းဘက်က ပြတ်သားနေပြီဆိုတော့ ငါဘာမှ မပြောလိုတော့ပါဘူး"

"

"ကိုစွမ်း နို့နို့ကို ထားရစ်ခဲ့ပါ"

"မင်း ဘာမှ မခံစားရဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား"

"ထင်လို့ ရပါတယ်"

ကန်ရေပြင်ကို ရှပ်တိုက်ပြေးသွားသော လေပြည်သည် ရင်ကိုမအေးချမ်းနိုင်တော့ပါလား။ အေးစက်နိုင်လွန်းလှတဲ့ နီနီမျက်နှာကို စွမ်း ခပ်စူးစူး တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိသည် ။

"မင်း နောက်မှ နောင်တမရနဲ့ "

ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောခဲ့ပြီး ကိုစွမ်းက မညင်သာသော ခြေလှမ်းများ နှင့် ထွက်ခွာသွားလေ၏။ နီနီ မငိုမိပါဘူး။ အသည်းကွဲလို့ ငိုတဲ့ သူတွေထဲမှာ နီနီ မပါဘူး။ ငိုရမယ့်အစား အပြုံးကို ဆော့ကစားရင်း နီနီ ခေါင်းမော၍ ကြော့ကြော့ကလေး ပြန်လာခဲ့နိုင်သည် ။

စာပေကိုချစ်တဲ့ အနုပညာသမားရဲ့ နှလုံးသားမှာ ရရှိခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာကို ကုစားဖို့ သူမရဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေက ဆေးတွေပဲလေ။ ထားခဲ့ပေါ့ကိုစွမ်း။

ရှင်ပြောသလို နီနီ ဘယ်တော့မှ နောင်တမရဘူးသိလား။ ခေါင်းညိတ်ပြီးရင် လက်ကာမပြ တတ်တဲ့ နီနီဆိုတဲ့ မိန်းက ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ နှလုံးသားကို ခဏခဏ အငှားခံစားခဲ့ဖူးတော့ ဝေဒနာ ဆိုတာ နီနီနဲ့ ရင်းနှီးပြီးသား မိတ်ဆွေလေ။

"အခုလထုတ်တဲ့ စာအုပ်ကိုတော့ အစွဲဆုံးပဲ"

"အရင်ကရော မကြိုက်လို့ လား"

"အရမ်းကြိုက်"

"နင်ပြောတာနဲ့ ငါတောင် စိတ်ဝင်စား လာပြီ"

"သူ့စာအုပ်တွေ ငှားဖတ်ကြည့်ပါလား"

"ဝါသနာ မပါဘူး"

"ငါအာမခံတယ်။ နင် စွဲသွားစေရမယ်"

"တယ်ဟုတ်ပါလား။ ကလောင်နာမည်က ဘယ်သူ"

"လမင်းခေတ်လေ"

လမင်းခေတ်ဆိုသော နာမည်လေးကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် နီနီ လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည် ။ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နှင့် ကောင်လေးနှစ်ယောက်ပါ။ သူငယ်ချင်းချစ်သူတွေပဲ ဖြစ်ကြမှာ ပေါ့။ ကိုယ့်ကို အားပေးနေတဲ့ ပရိသတ်ဆိုတော့ မျက်နှာလေးတွေကို ခပ်ကြာကြာကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက် သည် ။

သည် လိုပီတီမျိုးကို နီနီ ဘယ်အရာမျိုးနဲ့ မှ မလဲနိုင်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကို ချီးမွမ်းနေကြသော အသံ လေးတွေကို ကြားလိုက်ရတော့ ဘယ်မှာ လဲ အသည်းကွဲဝေဒနာ။ လွမ်းတာ ဆွေးတာတွေ။ လေသံ တောင် မဟနိုင်တော့ပါ။ နီနီ ဒီထက်ပိုကြိုးစားဦးမှာ ပါ သူငယ်ချင်းတို့ ရယ်။ နီနီဟာ ထာဝရ ပရိသတ်ရင်ထဲက လမင်းခေတ် ဖြစ်စေရပါမယ်။ သူမတို့ က ရှေ့မှ နီနီကနောက်ကမို့ သူတို့ ပြောသမျှ အားလုံး ကြားနေရသည် ။

"ငါ မိတ်ဆက်စာ ရေးရဦးမယ်"

"ဟိုက အသက်ကြီးကြီးလား။ အသက်ငယ်ငယ်လားဖြင့် မသိဘဲနဲ့ "

"ဟ. . .ငယ်ငယ် ကြီးကြီး၊ ချောချော မချောချောလေ။ ငါက သူ့ရဲ့ အနုပညာဖန်တီးမှုကို လေးစားတာ"

နီနီရင်ထဲမှာ ပီတိတွေက အတိုင်းမသိအောင်ပါပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့ အမာခံပရိသတ်ဆိုတော့ ကျေးဇူး တင်ရမည်သာ။ အနုပညာသမားဆိုတာ ပရိသတ်ရဲ့ အားပေးမှုအပေါ်မှာ ရပ်တည်နေတာလေ။ နီနီ သူမလက်မှတ်ထိုးထားသော ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံကို လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ယူလိုက်

သည်။ စာအိတ်တစ်အိတ်ထဲမှာ ထည့်ပိတ်လိုက်ပြီး

"ဒီမှာ . . .ဒီမှာ "

သူမက လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ လေးယောက်စလုံး လှည့်ကြည့်ပြီး နီနီ
ကို ခပ်ကြောင်ကြောင် လေး ရပ်ကြည့်နေကြ၏။ နီနီက ပြုံးလိုက်ရင်း..

.

"လမင်းခေတ်ကို မြင်ဖူးကြလား"

"ဟင့်အင်း"

"ရော့"

"ဘာလဲဟင်"

"လမင်းခေတ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံ"

လမင်းခေတ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံဆိုတာနှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ဖျ
တ်ခနဲ ဆွဲယူလေ၏။

"ယူနဲ့ သိတာလားဟင်"

"တို့ ရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ"

"လမင်းခေတ်ပုံကတော့ ဘယ်လိုနေမယ်မသိဘူး၊ ယူကတော့ ချစ်စ
ရာကောင်းတယ် သိလား"

တဒဂီအချိန်လေးမှာ ပဲ သူမကိုကြည့်ပြီး ကောင်မလေးက မှတ်ချက်
ချသည်။

"သွားမယ်နော်"

သူမ ကျောခိုင်းလိုက်သည် နှင့် စာအိတ်ကိုဖောက်ကြည့်ကြသည် ထ

င်၏။

"ဟယ်"

"ဘာလဲ"

"လမင်းခေတ်ဆိုတာ သူပဲ"

သူမ ကားပေါ်သို့ရောက်သည့်တိုင် ငေးကြည့်ကာ ကျန်ခဲ့သော လေး
ယောက်ကို နီနီက ပြုံးပြ လက်ပြ၍ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး ကားကိုမောင်းထွက်
လာခဲ့သည် ။

ပရိသတ်နဲ့ တွေ့ဆုံစကားပြောဖြစ်တဲ့ အခါ စာရေးဆရာမ လမင်း
ခေတ်ဆိုတာ အထာကြီး တစ်ခွဲသားနှင့် မာနကြီးတဲ့ လမင်းခေတ် လုံးဝ
မဖြစ်စေရပါဘူးလေ။

***

အခန်း (၃)

နီနီကို ဦးကောင်းဆက် ခပ်ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ကြည့်မိသည်။ ဒီတစ်ခါ နီနီပို့လိုက်တဲ့ စာမူက အသည်းကွဲ ဇာတ်လမ်းလေးလေ။ အရမ်းကောင်းလို့ ဦးကောင်းဆက် သဘောတကျ ပြုံးလိုက်မိတာ ပါ။

"ဦး နီနီကိုဖုန်းဆက်တာ ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲဟင်"

"နီနီ စာမူကို ဦး ဖတ်ပြီးပါပြီ"

"ဦး မကြိုက်လို့ လားဟင်"

"ဦးကောင်းဆက်က ခေါင်းခါပြလျက်. . ."

"နီနီ အောင်မြင်မှာ ပါ"

"အတိအကျပါလား"

"နီနီရေးတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေက အားလုံးကောင်းတာချည်းပဲ။ ဒီမှာ မိတ်ဆက်စာတွေလေ"

ဦးကောင်းဆက်ပေးသော စာအိတ်တွေကို နီနီ လှမ်းယူလိုက်သည်။ ။
ဪ. . .နီနီဆီကို မိတ်ဆက်စာတွေ ဘာတွေတောင် ရောက်လာနေပြီကိုး။ နီနီ မျက်ရည်များ တောင် လည်မိပါရဲ့။ ဝမ်းသာမျက်ရည်တွေလေ

။

ချစ်သူနဲ့ လမ်းခွဲရတုန်းက နီနီ မျက်ရည်မကျမိခဲ့ပါဘူး။ အခုကျတဲ့ မျ

က်ရည်ပွင့်ကို ဖြစ်နိုင် ရင် ရွှေဖလားနှင့် ခံယူပြီး သိမ်းဆည်းထားချင်ပါသည်။ ထာဝရခြောက်သွေ့မသွားဘူးဆိုရင်ပေါ့ နော်။

"နီနီ"

"ရှင်"

"ဦး တစ်ခုမေးလို့ ရမလား"

"ရှင်"

နီနီ မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် ကြည့်လိုက်မိတော့...

"နီနီရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စမို့လို့ ခွင့်တောင်းပြီးမှ မေးတာကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ဦးထင် တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့...မေးပါ ဦး"

"နီနီ အသည်းကွဲနေတယ် ထင်တယ်"

နီနီ ကိုယ်လေးမတ်သွားလေသည်။ ။ ပြီးမှ ယောင်ရမ်းကာ မျက်နှာကို ပြန်ငုံ့ပစ်လိုက်၏။ သူမ မျက်နှာပေါ်မှာ ကြေကွဲရိပ်တွေ စွန်းထင်းနေလို့ လား။ ကိုစွမ်းနဲ့ လမ်းခွဲခဲ့ပေမဲ့ နီနီ အပြုံးမပျက်ခဲ့ပါ ဘူး။ ခံစားရတာမှန်ပေမဲ့ အဲဒီခံစားမှုတွေကို နီနီရင်ထဲမှာ ကြာရှည်စွာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့မိပါ။

အခု ဦးကောင်းဆက် ဖတ်ပြီးပြီဆိုတဲ့ စာမူထဲမှာ နီနီ ခံစားချက်တွေကို အကုန်လုံး သွန်မှောက်ပြီး ထည့်ရေးပစ်ခဲ့ပြီးပြီ။

"ဦး ပြောတာ မှန်လား"

နီနီ ဦးကောင်းဆက်ကို ပြုံးပြလိုက်မိ၏။

"ဦး ဘယ်လိုသိလဲ"

"အနုပညာသမားတွေ အသည်းကွဲပြီဆိုရင် အဲဒီလူရဲ့ အနုပညာဖန်တီးမှုက ပိုပြီး ရသ မြောက်တယ် နိန့်။ သာမန်လူတွေ အသည်းကွဲပြီဆိုရင်တောင် ခံစားမှုတွေက ကဗျာတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာ တတ်တာပဲ"

"ဦး တော်ပါတယ်"

ဦးကောင်းဆက်က ခေါင်းဆတ်ပြလေသည် ။ သူ့ကိုယ်သူ တော်တယ်လို့ ဂုဏ်ယူခေါင်းညိတ် တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ နိန့် အသည်းကွဲနေတဲ့ ကိစ္စကို သဘောကျတာပါ။

အသည်းကွဲခြင်းဟာ အနုပညာသမားတွေအတွက် အောင်မြင်ခြင်းကို ဆွတ်ခူးနိုင်ဖို့ အောင်မြင်မှု သရဖူကို ဆောင်းနိုင်ဖို့ လှေကားထစ်တွေပဲဟု ဦးကောင်းဆက်က ယူဆပါသည် ။

မချစ်တတ်သူက အချစ်ရဲ့ အရသာကို ဘယ်လောက်လေးနက်အောင် ပုံဖော်နိုင်မလဲ။ အသည်း ကွဲဖူးသူက အသည်းကွဲရခြင်းအရသာကို ဘယ်လောက်ခါးသက်အောင် ဘယ်လိုသက်သေပြနိုင်မလဲ။

"နိန့်"

"ရှင်"

"လိုအပ်ရင် ကြိုတင်ငွေ ထုတ်ယူနိုင်တယ်နော်"

"နေပါစေ ဦး"

"နိန့်ရဲ့ ပရိသတ်တွေ အရမ်းများ လာပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မနေ့ကလည်း နိန့်နဲ့ တွေ့ပါရစေလို့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖုန်းဆက်ပြီးပြောတယ်"

"ဟုတ်လား"

"နာမည်က မင်းထက်ရှိုင်းတဲ့ "

". . ."

အာမေဍိတ်သံပင် မထွက်နိုင်လောက်အောင် နီနီ အံ့ဩသွားလေသည်။ မင်းထက်ရှိုင်းက နီနီ ကို တွေ့ချင်လို့ တဲ့။ နီနီက မင်းထက်ရှိုင်းကို အားပေးနေတဲ့ သူ မင်းထက်ရှိုင်းက နီနီရဲ့ ပရိသတ် ဆုံမှ ဆုံတတ်လေတယ်။ ပိုပိုပြောခဲ့တဲ့ စကားလေးတွေကို နီနီ ပြန်လည်ပြီး ကြားယောင်မိတော့၏။

"ကမ္ဘာကြီးကိုတောင် ကျဉ်းကျဉ်းလေးလို့ ဆိုထားမှ တော့ ဒီရန်ကုန်မြို့က ဘယ်လောက် ကျယ်မှာ လဲ"

"လမ်းချင်းမတူလည်း တစ်နေရာမှာ တော့ ဆုံမှတ်ဖြစ်တတ်ကြတယ်"

ပိုပိုစကားတွေက မှန်နေပြီလား။ ဝမ်းသာပါတယ် မင်းထက်ရှိုင်း။ တစ်နေ့နေ့တော့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ တွေ့ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

နီနီ ဦးကောင်းဆက်ကို နှုတ်ဆက်၍ စာပေတိုက်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ အိမ်သို့ပြန်ရောက်တော့ မိမိက မျက်နှာမကောင်းစွာနှင့် နီနီအနားသို့ ကပ်လာကာ. . .

"နီနီ"

"ဟင်. . .မိမိ"

မိမိက သတင်းစာရွက်ကိုဖြန့်၍ ကြော်ငြာတစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြလေ၏။

"စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီးခြင်း"တဲ့ ။

နိနိပြီးလျက်ပင် မိမိပခုံးကို သာသာယာယာလေး ပုတ်လိုက်မိသည်

။

"ငါ...မနေ့ကတည်းက ဖတ်ပြီးပြီ"

"ဟယ်"

ဘာမှ မဖြစ်သလို မိမိရှောင်ကွင်း၍ နိနိ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေသဖြင့် မိမိ သတင်းစာကို ကိုင်လျက် နိနိနောက်ကို ပြေးလိုက်ခဲ့သည် ။

"နိနိ"

"ပြော"

နိနိက မိတ်ဆက်စာတွေကို စားပွဲပေါ်မှာ တင်လိုက်ရင်း လှည့်မကြည့်ဘဲနှင့် ဆို၏။

"နင် ပြီးနေနိုင်သေးတယ်နော်"

"မပြီးလို့ ငါက ငိုရမှာ လား"

" မဟုတ်ဘူး လေ။ စွမ်းက စေ့စပ်သွားပြီဆိုတော့"

"ငါ ပစ္စုပ္ပန်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်"

ကြည့်စမ်း...ဖြေလိုက်ပုံက။ အတိတ်ကိုထားခဲ့ပြီဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ တတ်လည်း တတ်နိုင် တဲ့ နိနိပဲ။ အစကတော့ စွမ်းကို ချစ်ပြလိုက်တဲ့ နေရာမှာ သူ့လိုလူ ဇဗ္ဗူမှာ မရှိတဲ့ အတိုင်း။ အခုကျတော့ သွေးအေးနေပြန်သည် ။ မိမိ သူမကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းပင် မသိတော့ပေ။

နိနိ စာအိတ်တွေကို တစ်အိတ်ပြီး တစ်အိတ် ဖောက်နေသဖြင့် မိမိ စိတ်ဝင်စားသွားလေ၏။ မိတ်ဆက်စာတွေပဲဖြစ်မှာ ပေါ့။

"ပိုပိုရေ"

တစ်ဆက်တည်း ပိုပိုကိုလည်း လှမ်းခေါ်လိုက်သေး။

"နီနီ"

"ခေါ်ပြန်ပြီ"

"အဲဒါ မိတ်ဆက်စာတွေလား"

"အင်း"

"အဲဒါတွေ အကုန်လုံးကို နင် စာပြန်မှာ လား"

"ဒါပေါ့... နင်တို့ ငါ့ကိုကူဦး"

"မဆိုင်တာ"

"စာမူခရတော့ နင်တို့ လည်း စားတာပဲမဟုတ်လား"

မိမိနဲ့ နီနီ မိတ်ဆက်စာတွေကို ဖတ်နေစဉ် ပိုပိုပါ ရောက် လာပြီး ဖတ်ကြည့်လေသည်။ ။ ပရိသတ်က ပေးလာတဲ့ စာတွေကို တရိုတသေ ဖတ်ပေးရမှာ နီနီတာဝန်ပဲမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ပြန်စာတွေရေးပေးရမည်။ ပရိသတ်က ကိုယ့်ကိုလေးစားသလို ကိုယ်ကလည်း သူတို့ ကို ပြန်ပြီး ရိုသေ ပေးရမှာ ပဲလေ။

"အယ်... နီနီ"

"ဘာလဲ ပိုပိုရဲ့ "

"ဒီမှာ "

စာရွက်ဖြူကလေးကို ကိုင်လျက် အံ့သြသလိုရှိနေသည့် ပိုပိုကို မိမိရော နီနီပါ လှည့်ကြည့် လိုက်ကြ၏။

"မင်းထက်ရှိုင်းတဲ့ "

"ပေး...ငါ့ကို"

"ဖြစ်သွားပြီ"

"နာမည်တူတာဖြစ်မှာ ပေါ့"

"ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ အကုန်ဖတ်ကြည့်မှာ ပဲဟာ"

ခေါင်းသုံးလုံးက တစ်နေရာတည်းမှာ စုပြုံသွားလေသည် ။ လက်
ရေးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေကို ကြည့်ပြီး မိုမိုက လက်ရေးလှတယ်ဟလို့ တိုး
တိုးဆိုလိုက်သေး၏။ ဆရာမကို အပြင်မှာ တွေ့ဖူးချင် တယ်ဆိုတဲ့
စာကြောင်းလေးကြောင့် ပိုမိုက "ငါမပြောဘူးလား"ဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုးနှ
င့် နီနီကို မျက်ခုံးပင့်ပြလေသည် ။

လောကမှာ မင်းထက်ရှိုင်းဆိုတဲ့ နာမည် ဆယ်ယောက်မက ရှိနိုင်
တာကို ပိုပို မေ့နေပြီထင်ပါ ရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ စာပြန်ရေးပါဆိုပြီး ထည့်ပေး
ထားတဲ့ မင်းထက်ရှိုင်းရဲ့ နေရပ်လိပ်စာနဲ့ ဆိုကြမယ် ပျော်ကြမယ် အစီ
အစဉ်မှာ ပြောသွားတဲ့ မင်းထက်ရှိုင်းရဲ့ နေရပ်လိပ်စာက တူနေတော့
သူ မဟုတ်ပါ ဘူးလို့ ငြင်းလို့ မရပြန်။

ထိုစာလေးကို ဖတ်ပြီး နီနီ သေသေချာချာပြန်ခေါက်ပြီး စာအိတ်ထဲ
သို့ ထည့်လိုက်၏။ နီနီတို့ ညီအစ်မ သုံးယောက်ရဲ့ ပါးစပ်ထိပ်မှာ ထို
အမည်လေးက မှတ်မှတ်ရရရှိနေသည် မို့ သူ့စာလေးကို လည်း မှတ်မှတ်
ရရပဲ သိမ်းထားချင်မိ၏။ ရှင်အဆိုတော်ဖြစ်တဲ့ အခါ လမင်းခေတ်ဆိုတဲ့
နာမည်ကို မေ့မသွားသေးဘူးဆိုရင် ကျွန်မကလည်း ရှင်ရဲ့
ပရိသတ်အဖြစ်နဲ့ လက်ခုပ်တီးပေးမှာ ပါ မင်းထက် ရှိုင်း။ အဘတ်စ်လဲ့ဗဲ့
လ်မှာ လည်း ရှင် အကောင်းဆုံးသီဆိုနိုင်သူဆိုကို ဆွတ်ခူးရရှိပါစေလို့

ကျွန်မ ဆုတောင်းပေးနေပါမယ်။

"ချောလားမသိဘူး"

"ချောတော့ နင်က ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

"နီနီ နှလုံးသားက အက်ကြောင်းကို အစားထိုးပြီး ချုပ်ပေးနိုင်မလား လို့ "

"သေပါလား"

နီနီက မျက်စောင်းထိုးလေတော့ ပိုပိုက ရယ်လေသည် ။

"စွမ်းကို ငါ အံ့ဩတယ်"

"ဘာကိုလဲ မိမိ"

"ချက်ချင်းကြီး စေ့စပ်သွားလို့ "

"မပြောနဲ့ ။ အဲဒီဘဝရှုံးအကြောင်းကို နားကလောတယ်"

ပိုပိုက ရှုံ့မဲ့၍ ဆိုလေ၏။ ကိုစွမ်းကို ပိုပိုက သိပ်ကြည်တဲ့ သူ မဟုတ်ဘူး လေ။ ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချော ဆိုပြီး မာန်ကြီးလို့ တဲ့ ။ နီနီကို ချစ်တယ် ချစ်တယ်နှင့် တစ်ချစ်ချစ် ရွတ်ပြခဲ့ပြီး နီနီအပေါ် နားလည် မပေးနိုင်တာကိုလည်း ပိုပို မကျေနပ်ဖြစ်နေသည် ။

"နီနီ"

"ဟင်"

"နင် စွမ်းကို တကယ်မေ့နိုင်လို့ လား"

"မမေ့နိုင်တော့ရော ငါက ဘာလုပ်ရမှာ လဲ။ ဒူးဖက်ပြီး တောင်းပန်ရမှာ လား"

"အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး လေ"

"မဟုတ်ရင် မပြောနဲ့ တော့"

မိမိ ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ ပိုပိုက တစ်ခုခုကို သတိရသွားဟန်နှင့် နီနီကို လက်ကုပ်ကာ...

"ဟဲ့"

"ဘာလဲ"

"ငါ ခရီးသွားစရာရှိတယ်။ နင် လိုက်မလား"

"ဘယ်သွားမှာ လဲ"

"ကွင်းကောက်"

"တောလား"

"တောမြို့လေးပါ"

"နင်က ဘာသွားလုပ်မှာ လဲ"

"ငါ့သူငယ်ချင်းက အလည်ခေါ်လို့ မရောက်ဖူးတာနဲ့ လိုက်သွားမှာ "

နီနီ တွေတွေကလေး စဉ်းစားဟန်ပြုလေသည် ။ ကွင်းကောက်ဆိုတာကို ကြားတော့ ကြားဖူး ပြီး မရောက်ဖူးပေ။ အဲဒီမြို့လေးရဲ့ အကြောင်းကို ဘယ်စာရေးဆရာမကမှ ဖွဲ့နွဲ့၍ ဇာတ်လမ်းမဆင်ခဲ့ ဖူးကြသေးပေ ။ ဟုတ်ပြီ။

နီနီက ထူးထူးခြားခြားလေးဖြစ်သွားအောင် ကွင်းကောက်မြို့လေးကို အခြေခံပြီး ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ် ဖန်တီးရမည်။ နိုင်ငံခြားတို့ ၊ မန္တလေး၊ အင်းလေး၊ ပြင်ဦးလွင်၊ တောင်ကြီး အစရှိသည့် မြို့များက ရိုးနေပြီ။ အသစ်အဆန်းလေးဖြစ်အောင် နီနီကပဲ ကွင်းကောက်မြို့လေး

အကြောင်းကို ထင်ပေါ်အောင် ရေးသားပေးရမည်။

"ဘယ်လိုလဲ နီနီ။ နင့်အတွက် ကုန်ကြမ်းရှာရင်းပေါ့ဟာ။ လိုက်မလား"

"လိုက်မယ်ဟာ"

"တကယ်လား"

"အင်း"

"ဒါဆို ဖေဖေနဲ့ မေမေကို သွားပြောရအောင်"

"OK"

နီနီနဲ့ ပိုပို ထပြေးသွားတော့ မိမိတစ်ယောက်တည်း ဂူကျန်ခဲ့သည် ။ ပိုပိုနဲ့ နီနီ မရှိရင် တော့ မိမိ က ပျင်းကျန်ခဲ့ရဦးမည်။

မိမိပါ လိုက်ပါသွားဖို့ ကျတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပြန်။ ညီမအစ်တွေထဲမှာ မိမိက အကြီးဆုံး ဆိုတော့ မီးဖိုချောင်တာဝန်ကို မိမိယူထားရတာလေ။ မိဘနှစ်ပါးက စီးပွားရှာနေချိန်မှာ သူမက ဒီလောက်တော့ လုပ်ပေးသင့်တာပေါ့။

ဒီနေ့ အလုပ်ပိတ်ရက်မို့ ဖေဖေရော မေမေပါ အိမ်မှာ ရှိနေပါသည် ။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ လင်မယား နှစ်ယောက် အခန့်သားထိုင်၍ ဂျာနယ်ဖတ်နေကြ၏။

"ဖေဖေ"

"မေမေ"

နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ မော့ကြည့်လေတော့ သူမတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း ပြိုင်တူအထဲဝင်ထိုင် လိုက်ကြသည် ။ ပိုပိုကစ၍ . . .

"ဖေဖေတို့ ဆီမှာ ခွင့်တောင်းစရာရှိလို့ "

"ဘာများ လဲ သမီးငယ်ရဲ့ "

"နီနီက ပိုပိုနဲ့ အတူ ကွင်းကောက်ကို အလည်လိုက်သွားချင်လို့ တဲ့ "

"ကောင်းသားပဲ"

"ဒါဆို နီနီ လိုက်သွားမယ်နော် ဖေဖေ"

"သမီးလတ်ပါတော့ ညီမလေးအတွက် ပိုပြီး ကောင်းတာပေါ့ကွယ်"

နှစ်ယောက်စလုံး ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားပုံကို ကြည့်ပြီး ဦးကိုကို စချင်လာသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဂျာနယ်ကို ခဏချထားလိုက်ရင်း...

"တစ်ခုတော့ရှိတယ် သမီးတို့ ရဲ့ "

"ဘာများ လဲ ဖေဖေ"

"ရေဒီယိုနားထောင်ဖို့ ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ"

"အား...ဖေဖေကလည်း "

"ဖေကြီးကလည်း ကလေးတွေကို နောက်စရာမရှိ ကြိဖန်ပြီး နောက် နေတယ်"

ဘာများ လဲလို့ ပါးစပ်ကလေး ပွင့်ဟသွားတဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပြုံးစိစိလေးတွေ ဖြစ်ကုန် ၏။ ပြောလည်း ပြောစရာပဲလေ။ သူမတို့ က ရေဒီယိုကြမ်းပိုးတွေကိုး။

"အဲဒီအတွက် မပူပါနဲ့ ဖေဖေ။ သမီးတို့ ရေဒီယိုကို ယူသွားမှာ "

"ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ"

"ဟင်...ဘာဖြစ်လို့ လဲ မေမေရဲ့ "

ဒေါ်သင်းလဲ့ဖြူ အပြုံးနှင့် သမီးတွေကို စိုက်ကြည့်ကာ...

"ညည်းတို့ က နှစ်ယောက်သွားမှာ လေ။ တိုးတိုးဖော် ရှိနေတာပဲ။ တစ်ယောက်တည်း ငေါင်ကျန်ခဲ့ရမယ့် သမီးကြီးအတွက် ထားခဲ့ပေးလိုက်ပါကွယ်"

"ဟုတ်သားပဲ"

"တို့ က အသစ်ဝယ်သွားကြတာပေါ့ ပိုပိုရယ်"

"အဲဒီအကြံကောင်းတယ်"

နှစ်ယောက်သား ခရီးသွားမယ်ဆိုလို့ ပျော်နေကြသည် ။ မိမိကတော့ မျက်နှာလေးအိုအိုနှင့် ဝင် လာပြီး မေမေဘေးမှာ ထိုင်လေ၏။ မေမေက မိမိကို ကရုဏာသက်သလို လှည့်ကြည့်သည် ။ နီနီ တို့ လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် မိမိကိုပါ ခေါ်သွားပြီး ညီအစ်မသုံးယောက် အတူတူ သွားချင်တာ။

နီနီတို့ ညီအစ်မတွေက အရမ်းကြင်နာကြသည် ။ ညီအစ်မဆိုပေမဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ နေကြ တာလေ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ချင်းတွေက သိပ်မကွာလှသည် မို့ အဝတ်တောင်မှ ကြိုက်ရင် သူ့ အဝတ် ငါယူဝတ် ငါ့အဝတ် သူယူဝတ်နှင့် နေလာကြသူတွေပါ။

"သမီးကြီး"

"ရှင်...မေမေ"

"သမီးကြီး လိုက်သွားချင်လား"

မိမိ မေမေကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်သည် ။ လိုက်တော့လိုက်ချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ မိမိပါလိုက်သွားရင် အိမ်မှာ

ဘယ်သူရှိဦးမှာ လဲတဲ့ ။ မေမေနဲ့ ဖေဖေက သူ့အလုပ်နဲ့ သူ။ မိမိ မရှိရင် သူတို့ အပြင်မှာ ထမင်းဝယ်စားကြရမှာ ။ အပြင်မှာ ထမင်းစားလေ့မရှိဘဲ အိမ်မှာ သာ မိသားစု သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနဲ့ ထမင်းလက်ဆုံစားတတ်ကြတဲ့ မိသားစု အစဉ်အလာလေးကို မိမိကြောင့် မပျက်စီးစေချင်ပါ။

"လိုက်သွားချင် လိုက်သွားလေ"

"မိမိ မလိုက်ပါဘူး"

"ဖေဖေတို့ ကို အားနာလို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး။ မိမိကိုယ်တိုင်က စိတ်မပါတာပါ"

မညာချင်ပဲ ညာလိုက်ရတာပါ။ ဦးကိုကို သမီးလတ်ဘက်သို့လှည့်ကာ...

"သမီးလတ်"

"ရှင်"

"ကားယူသွားမှာ လား"

"မယူဘူး ဖေဖေ။ သမီးတို့ က ကြာဦးမှာ "

အိမ်မှာ ကားကတစ်စီးတည်းမို့ နိနိ ကားမယူတာပါ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေက ကား တစ်ယောက် တစ်စီးရှိမှ ဖြစ်မှာ လေ။ အခုတောင် မေမေတို့ သွားစရာမရှိမှ နိနိက ခဏပဲ ယူသုံးတတ်တာ။ မဟုတ် ရင် တက္ကစီတို့ ၊ လိုင်းကားတို့ ပဲ နိနိက တိုးစီးတာ။

နိနိ ဘဝမမေ့ပါဘူး။ ဒီဘဝ ဒီအခြေအနေမျိုးရောက်အောင် ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ က တစ်ကိုယ် လုံး မီးခိုးထွက်လုမတတ် သွားလာလှုပ်ရှားပြီး

ကြိုးစားလာခဲ့ရတာလေ။ မိုမိုဆိုရင် မိဘတွေက စီးပွားရေးရှာနေလို့ သူ့
ခမျာ ညီမနှစ်ယောက်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရ၊ ချက်ရေးပြုတ်ရေး
ပါရနှင့် ကျောင်းတက်ရတာ သုံးခါကျလို့ ကျောင်းမတက်ချင်တော့ဘူး ရှ
က်တယ်ဟု ဆိုကာ ကျောင်းထွက်ခဲ့ ရသည် အထိပါပဲ။ နောက်မှ ကံ
ကောင်းလို့ စီးပွားရေးအဆင်ပြေလာတာပါ။

နီနီနဲ့ ပိုပိုကတော့ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုမလား။ နီနီဆိုရင် မြန်မာ
စာအဓိကနှင့် ဘွဲ့ရခဲ့ပြီး ပိုပိုကတော့ စီးပွားရေး နောက်ဆုံးနှစ်ကို
ဖြေပြီးပြီ။

"သမီးတို့ အဝေးပြေးနဲ့ ပဲသွားမယ် ဖေဖေ"

"ဘယ်တော့ သွားကြမလဲ"

"လာမယ့် သောကြာနေ့"

***